

Сториха му мѣсто до дѣда попа.

Гостѣтъ цѣлуна ржка на свещеника и къмъ всички се обърна: — Честитѣ праздникъ! . . . Па като се засмѣ, додаде: щомъ ми дойде на умъ за оброка — и яхнахъ коня си. Може ли оброкъ безъ мене!

Гостѣтъ, макаръ неканенъ, бѣ радость за всички. Че кой отъ Сѣнокость, минавайки презъ Илаковъ-ржтъ, не се е отбивалъ на неговата крѣчма и не познава бай Ивана!

Започна се обѣдѣтъ. Всѣки се надпреварваше да поднесе на госта отъ гостбата си. И въ тази за-лисия никой не забеляза, че е дошълъ новъ гостъ — незнаенъ странникъ бѣлобрадъ.

Добре, че единъ въ края на трапезата го съ-гледаль; поканва го до себе

Почнаха всички като гладни. Дойде редъ и на бжклицитѣ.

— Хайде споръ и берекетъ! отъ едното хиляда! Както сме се събрали, тѣй да се виждаме всѣкога — продума бай Иванъ и навдигна бжклицата.

Всички го изслушаха вдигнали бжклици. И странникътъ пое подадената му отъ близкия до него бжклица: — Все тѣй да сте весели и въ сговоръ да си живѣйте, — благослови незнайникътъ. На този свѣтъ само обичѣта между хората остава.

Топли му бѣха словата, но само близкитѣ край него го дочуха и само тѣ клюмнаха одобрително глави. Всички останали, погледваха крѣчмаря и ча-каха него да чуять.

Бай Иванъ напи бжклицата и като примляска съ наквасени устни, постисна си устата, сѣкашъ да не изтърве дѣха на виното и като се обърна къмъ дѣда попа — запита: сега трѣбва да си отворилъ бѣчвата?